

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **B. Q. N.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, č. j. OAM-33/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 8. 1. 2025 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 14 zákona o azylu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu jeho pevných vazeb na území České republiky, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žije od roku 2007 (od svých 3 let), hovoří pouze česky, má zde rodiče a nyní i přítelkyni, která je v pokročilém stadiu těhotenství. Žalobce se nemá kam vrátit, ve Vietnamu nemá žádné zázemí, ani příbuzné a

nehovoří plynně vietnamsky, ČR je jeho jediný domov, nedisponuje prostředky a znalostmi, aby se dokázal o sebe sám ve Vietnamu postarat. Na území ČR původně pobýval na základě trvalého pobytu, který mu byl ukončen z formálních důvodů, a jiný pobyt se mu nepodařilo získat. V případě jeho návratu do Vietnamu mu hrozí, že bude žít na ulici, odkázán na sociální pomoc státu, nebude schopen se domluvit s úřady. Rovněž poukazoval na to, že v zemi původu panují nedemokratické poměry, státní režim je řízen autokratickou vládou, nejsou dodržována základní lidská práva a svobody, právní systém neskýtá jistotu, že se bude možné dovolat jejich dodržování. S ohledem na to vše je žalobce přesvědčen, že mu měl být udělen alespoň humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce je případem hodným zvláštního zřetele, neboť v případě jeho neudělení mu hrozí upření jeho základních lidských práv a svobod, a to politických a ekonomických, ze svého domova by se musel vrátit do neznáma, nejistoty, nesvobody a nebezpečí. Příslušné odůvodnění žalovaného je nepřezkoumatelné. Odkázal na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Az 46/2003, Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 114/2003 a Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 421/2004. V dané věci došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení, neboť není patrné, z jakých osobních poměrů žalobce a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu žalovaný vycházel. Žalovaný se nevypořádal ani s tím, zda je žalobce za daných okolností schopen se vystěhovat do Vietnamu a tam se o sebe sám postarat, žalovaný takové úvahy ani neučinil a neobhájil, zda je takový zásah do soukromého a rodinného života v daném případě přiměřený a zda nešlo o situaci hodnou zvláštního zřetele. Rozhodnutí tak stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a je nepřezkoumatelné.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný popíral oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi a odkázal na obsah správního spisu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, protože zjistil skutečný stav věci, posoudil případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl během správního řízení, a opatřil si potřebné podklady. Nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem.
5. Hlavní důvodem žádosti žalobce je jeho snaha o setrvání na území ČR a o legalizaci jeho pobytu, v řízení uvedl, že hlavním důvodem je jeho těhotná přítelkyně. Snaha o legalizaci pobytu nezakládá relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany nehledě na to, že sám žalobce přišel vlastní vinou o povolení k trvalému pobytu. Rovněž uvedl, že byl v psychiatrické léčbě a že tam měl pohlavní styk s dívkou, byl odsouzen za znásilnění, to mu bylo 14 let.
6. Ke snaze žalobce pobývat na území ČR se svou přítelkyní uvedl, že žalobce musí využít zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť institut mezinárodní ochrany nelze pro tyto účely zneužívat. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak opakovaně vyložil i Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“). Nadto žalobce při pohovoru uvedl, že jeho otec je v Anglii a má tam legalizovaný pobyt.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Jeho žalobní tvrzení o přítomnosti otce v ČR tak působí nevěrohodně. Odkázal na strany 2 – 7 napadeného rozhodnutí.

7. Mezinárodní ochrana je zcela výjimečným institutem a nelze jej zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu podle zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004 č.j. 5 Azs 37/2003 a ze dne 24. 2. 2005 č.j. 7 Azs 187/2004). Žalobce měl svou bytovou situaci řešit jinou cestou.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 1. 2025 v České republice žádost o mezinárodní ochranu a v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 13. 1. 2025 uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamu, ale cítí se počestně, hovoří vietnamsky a česky, je svobodný, bezdětný, ale má těhotnou přítelkyni, v ČR pobývá od roku 2007, v roce 2020 pobýval v Německu, ale nezískal pobytové oprávnění, je zcela zdravý, nemá žádné zvláštní potřeby, v ČR pobýval v psychiatrické léčebně, kde měl pohlavní styk s dívkou, bylo mu 14 let, byl odsouzen za znásilnění. O mezinárodní ochranu žádá, protože má těhotnou přítelkyni, v ČR pobývá dlouho, cítí se jako Čech, má tady rodinu a neumí vietnamsky.
10. Při pohovoru dne 13. 1. 2025 žalobce uvedl, že žije v Praze na X, teď zrovna nemá práci, od 18 let se živil jako číšník, své dětství strávil v ústavech, ve 14 letech byl měsíc v psychiatrické léčebně v X, pak byl v dalším domově, mezitím byl jen s mamkou doma, měl vlastního kurátora, v 16 letech byl trestně stíhán, pak byl v diagnostickém ústavu a ve výchovném ústavu do jeho 18 let. Byl odsouzen za znásilnění dívky v psychiatrické léčebně, dostal ochrannou výchovu. Po opuštění výchovného ústavu chodil do práce do X, s advokátem se snažil si legalizovat pobyt, stále však pobyt nemá, řešil to dlouho už s rodinou, jemu a jeho bratrovi a otci vypršel pobyt, žalobce chtěl opustit ČR, ale pak si našel přítelkyni, tím se vše změnilo, jeho přítelkyně je 4 měsíce těhotná, žalobce nechtěl utrácet peníze rodiny za papírování, ve Vietnamu by neměl budoucnost. Přítelkyně má české a vietnamské občanství, jsou spolu asi 8 měsíců, bydlí spolu, ona je hlavním důvodem jeho žádosti a také to, že si zvykl na zdejší prostředí, ve Vietnamu skoro nikoho nemá a nemá tam budoucnost. Cítí se jako dobrý chlap, jeho rodina měla pech. Ve Vietnamu žije jeho starší bratr, také jeho strýc, ale o tom žalobce neví, kde žije, rovněž tam žijí jeho dvě tety. V případě jeho vycestování do Vietnamu by jeho matka a známí byli hodně smutní, jeho otec žije v Anglii, má tam legalizovaný pobyt. Jeho matka má v ČR dlouhodobý pobyt, žalobce nepochybně, že do Vietnamu jezdí. Nechce jet do Vietnamu, aby podal žádost o pobyt v ČR, neboť jeho přítelkyně porodí za 5 měsíců, trvalo by to dlouho, advokát říkal, že je to těžké, ale možnost tam je. Ve vlasti neměl žádné potíže, opustil ji ve 3 letech. Závěrem uvedl, že by tu chtěl zůstat a nevidí důvod, proč by neměl pobyt dostat.
11. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace ve Vietnamu: Informace OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: červen 2024 ze dne 4. 6. 2024. Žalobce se nedostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 2. 2025 žalovaný podrobně rekapituloval tvrzení žalobce, dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Při posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný zhodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, konstatoval, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a praceschopný, uvedl, že v ČR pobývá již dlouho a cítí se jako Čech. Sdělil, že neumí vietnamsky a současně uvedl, že vietnamsky hovoří, ve vlasti téměř nikoho nemá, život tam pro něj nemá budoucnost, na druhou stranu v ČR má matku a těhotnou přítelkyni. Žalovaný konstatoval, že ani existenci příbuzenských vazeb v ČR nelze s ohledem na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003 č.j. 3 Azs 12/2003 či usnesení ze dne 28. 4. 2011 č.j. 1 Azs 5/2011 považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy by bylo zcela nehumánní jej neudělit. Po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na území ČR shrnul, že jeho životní situaci nepovažoval za natolik mimořádnou, aby se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Při posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný shledal, že trest smrti nebo poprava žalobci nehrozí. Zabýval se politickou a bezpečnostní situací v zemi původu, a to podkladě Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024. Zjistil, že v zemi vládne Komunistická strana Vietnamu, volby nemohou být považovány za svobodné a spravedlivé, Vietnam je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, ústava a zákony zakazují mučení, týrání, nátlak, fyzické tresty či podobné zacházení u zadržených či vězněných osob. V zemi neprobíhala občanská válka, ani konflikt s jinou zemí. Žalobce vycestoval z vlasti jako tříleté dítě, žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami neměl, není důvod se domnívat, že by se domovská státní moc o něj zajímala v případě návratu do vlasti. Ozbrojený konflikt v zemi neprobíhá. Z těchto důvodů neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
15. Podle ust. § 14 věta první zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“)* z humanitárního důvodu.
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není*

ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje *a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
18. Soud předně konstatuje, že žalobce nijak nebrojil proti neudělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a soud se tedy s ohledem na absenci žalobní námitky přezkumem tohoto odůvodnění žalovaného nezabýval. Žalobní námitky směřovaly výlučně proti neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
19. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
20. Z judikatury NSS tak vyplývá, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31).
21. Soud neshledal důvodnou námitku, dle které žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Je třeba připomenout, že v řízení o mezinárodní ochranu je to primárně žadatel, koho tíží břemeno tvrzení a který je povinen uceleně a věrohodně vylicít, na základě jakých skutečností žádá o mezinárodní ochranu. Žalovaný není povinen tyto skutečnosti z úřední povinnosti vyšetřovat, žalovaný má důkazní břemeno pouze ve vztahu k informacím o zemi původu. Pokud žalobce požádal o mezinárodní ochranu s ohledem na okolnosti jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

soukromého a rodinného života, byl také povinen uceleně uvést, které z těchto okolností považuje pro řízení za podstatné.

22. V daném řízení žalobce v poskytnutí údajů a dále při pohovoru uvedl okolnosti jeho soukromého a rodinného života, pro které podal žádost, a žalovaný z těchto okolností v napadeném rozhodnutí i při posuzování humanitárního azylu vycházel. To je patrné z rekapitulace těchto tvrzení v úvodu napadeného rozhodnutí a z hodnocení, které se týká § 14 zákona o azylu. Je tak zřejmé, z čeho žalovaný vycházel.
23. Žalovaný tak zohlednil zejména dlouhou pobytovou historii žalobce na území České republiky a skutečnost, že zde žije se svou těhotnou přítelkyní a žije zde i jeho matka. Pokud jde o otce, žalobce v řízení uvedl, že otec bydlí v Anglii, kde má legalizovaný pobyt, a nelze tedy vytýkat žalovanému, pokud z toho vycházel. Teprve v žalobě žalobce uvedl, že rodiče (tedy i otec) žijí v České republice, aniž by tento rozpor jakkoli vysvětlil či konkretizoval. Soud tak tuto námitku nemohl považovat za relevantní z hlediska odůvodnění, které uvedl žalovaný. Dále, žalobce v řízení uvedl, že ve Vietnamu žije jeho starší bratr, se kterým je v kontaktu, a dále tam žije jeho strýc a dvě tety. Nelze tak přiznat relevanci ani pozdějšímu žalobnímu tvrzení, dle kterého ve Vietnamu vůbec nikoho nemá. Žalovaný pak u žalobce nijak nezpochyboval nedostatečnou znalost vietnamštiny, nicméně z hlediska jeho rozhodování se nejednalo o klíčovou okolnost. V žalobě ostatně žalobce připustil, že do určité míry vietnamštinu ovládá.
24. Pokud jde o situaci v zemi původu, žalobce nikde v řízení neuvedl, že by důvodem jeho žádosti byl nedemokratický režim ve Vietnamu, či nedostatečná ochrana lidských práv, jak uvádí v žalobě. Naopak uváděl, že v zemi původu neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami, neměl tam žádné potíže a nic mu tam nehrozí. S ohledem na to žalovaný neměl povinnost z hlediska hodnocení humanitárního azylu zvažovat i politickou a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Soud k tomu doplňuje, že i samotná žalobní námitka je formulována zcela obecně, přičemž sama skutečnost, že žadatel pochází ze země s nedemokratickým režimem není postačující pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Žalovaný se vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, hodnotil přitom životní situaci žalobce, jak ji žalobce popsal ve správním řízení (včetně situace rodinné, sociální a ekonomické), uvedl, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a praceschopný. Z toho plyne, že žalobce je schopný se o sebe postarat a vydělat si na své živobytí práci, soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje, kdy z tohoto hlediska se o případ hodný zvláštního zřetele nejedná. Soud k tomu doplňuje, že žalobce v řízení uváděl, že od 18 let pracoval jako číšník, zvažoval i odchod z České republiky, v roce 2020 se pokoušel usadit v Německu. Lze tak konstatovat, že žalobce je osobou, která je sama schopna zajistit své životní potřeby a není vázán výlučně na území České republiky, byť zde prožil většinu života. Ve Vietnamu navíc má staršího bratra. Pokud jde o jeho těhotnou přítelkyni a dále matku, souhlasí soud rovněž s žalovaným, že se nejedná o nijak výjimečné okolnosti, pro které by bylo nehumánní azyl neudělit, naopak jde o zcela běžnou situaci. Jak je uvedeno výše, humanitární azyl se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně zasaženy humanitární katastrofou, o žádnou podobnou situaci se však v daném případě nejedná. Soud nijak nebagatelizuje nepříznivou pobytovou situaci žalobce. Je však třeba též připomenout, že vztah se svou přítelkyní navázal již v době svého neoprávněného pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, který životní situaci žalobce nepovažoval za natolik mimořádnou či výjimečnou, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv, žalovaný své závěry podložil přezkoumatelnými úvahami vycházejícími ze všech podstatných individuálních okolností daného případu. Ke správnímu uvážení tudíž vůbec nepřistoupil. Není tak důvodná ani námitka nepřezkoumatelnosti.
27. Žalobce svou pobytovou a rodinnou situaci může řešit prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, a nikoli pomocí žádosti o mezinárodní ochranu, která není k takovému účelu určena.
28. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se obecnou politickou a bezpečnostní situací v zemi původu zabýval v souvislosti s posouzením důvodů pro udělení doplňkové ochrany, a to na podkladě aktuální informace o zemi původu, kdy však žádné zvýšené riziko s ohledem na individuální situaci žalobce neshledal, nebyly dány žádné důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany, s čímž se soud ztotožňuje. Žalobce k tomu žádné konkrétní námitky neuplatnil.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. září 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.